

er det land med den største indkomstmobilitet i opadgående retning. Det er resultater, som er opnået uden en officiel fattigdomsgrænse.

Ud over at en fattigdomsgrænse efter min opfattelse er unødvendig, mener jeg, at det vil være en rigtig dårlig idé at indføre en officiel fattigdomsgrænse, og det gør jeg af flere grunde.

For det første er det ikke muligt ud fra objektive kriterier at sige noget præcist om, hvad der er et anstændigt eller rimeligt niveau. Det vil i bund og grund altid afhænge af den enkeltes livsførelse og ønsker.

For det andet vil en fattigdomsgrænse være et alt for simpelt værktøj til reelt at kunne belyse meget forskellige familiers økonomiske forhold. I beslutningsforslaget skelnes alene imellem enlige og par, henholdsvis med og uden børn. Studerende udgør f.eks. en væsentlig del af lavindkomstgruppen, selv om de kun befinder sig i den i en kortere periode. Det vil derfor være nødvendigt, at en fattigdomsgrænse også tager hensyn til alder, og om der er tale om en midlertidig eller mere varig forsørgelsesmæssig situation, og sådan kunne man blive ved. I virkeligheden ville man ende med en lang række forskellige fattigdomsgrænser.

For det tredje er et bestemt indkomstniveau i et givent år ikke et særlig godt mål for en families faktiske levestandard. Et lån til et dyrt fjernsyn vil, når der betales renter og afdrag, reducere familiens rådighedsbeløb til forbrug, og hvis man omvendt har sparet op, hvordan skal fattigdomsgrænsen så forholde sig til det? Og skal man straffe dem, der sparer op, og belønne dem, der har haft et højere forbrug af lånte penge? Det står også danskerne frit for i en periode bevidst at prioritere mere tid sammen med børnene, f.eks. ved, at den ene af forældrene fravælger at arbejde i en periode, og det skal staten selvfølgelig ikke blande sig i. Det kan godt bringe en familie ned i den laveste indkomstgruppe, men det betyder jo altså ikke, at familien pludselig er fattig. Man kan sige det samme om ressourcestærke personer, der vælger at starte deres egen virksomhed og i en opstartsperiode lever for færre penge. Det gør vel heller ikke dem til fattige. Her er vi jo netop ved sagens kerne, for hvad har familien ud af en officiel fattigdomsgrænse, når det ikke i praksis afspejler deres konkrete behov? Det har jeg ærlig talt lidt svært ved at se.

Derfor kan man spørge sig selv: Er hensigten med beslutningsforslaget ikke i virkeligheden,

at SF ønsker at bruge fattigdomsgrænsen som en løftestang i forhold til at hæve ydelsesniveauet? Med hensyn til ydelsesniveauet er det jo vigtigt at holde sig for øje, at det er regeringens politik, at det til enhver tid skal kunne betale sig at arbejde frem for at være på offentlig forsørgelse. Vi skal undgå fejlene fra 1990'erne, hvor ydelserne i nogle tilfælde var så høje, at der ikke var noget som helst incitament til at komme væk fra kontanthjælp og ud på arbejdsmarkedet eller i uddannelse.

Kl. 19:02

Jeg vil her minde om, at 300-timers-reglen, starthjælpen og loftet over kontanthjælpen sammen med en aktiv arbejdsmarkeds- og integrationsindsats har fået mange væk fra offentlig forsørgelse og flere i arbejde eller uddannelse. Men ydelserne står ikke alene, de skal ses i sammenhæng med den lange række af aktive tilbud, der stilles til rådighed til en særlig indsats over for svage grupper. Her tænker jeg specielt på initiativerne i forbindelse med »Flere i arbejde« og ikke mindst »En ny chance til alle«, hvor vi bl.a. bevilgede en ½ mia. kr. til kommunernes indsats over for de svageste grupper. Tilsvarende er der på de sociale områder iværksat en lang række initiativer til gavn for de grupper, hvis vej til beskæftigelse kan være lidt længere.

Alt i alt er der altså mange argumenter, der taler imod at fastsætte en officiel fattigdomsgrænse i Danmark. Jeg tror ikke på, at en officiel fattigdomsgrænse vil føre til større omsorg for de svagest stillede, her skal helt andre midler til. På den baggrund skal jeg indstille, at vi forkaster beslutningsforslaget.

Kl. 19:03

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Tak. Der er en kort bemærkning fra fru Anne Baastrup.

Kl. 19:03

Anne Baastrup (SF):

Det kommer ikke som et chok for mig. Det skal jeg ærligt indrømme. Men jeg vil så bare fortælle den nuværende beskæftigelsesminister, at for et par år siden sad vi i satspuljeforhandlingerne og diskuterede spørgsmålet om, hvorvidt det var muligt at finde en pose penge til fattige børn, således at de kunne få nogle fritidstilbud. Den daværende socialminister afviste det fuldstændig. Der var faktisk nærmest en dårlig stemning under forhandlingerne. Det skyldtes, at man fra regeringens side ikke ville anerkende, at der findes fattige mennesker i Danmark.